

[Bertel Haarder]

vittigheden hos de mennesker, der skriver den slags? Det må man somme tider spørge sig om.

Forslaget har meget lidt med ungdomsarbejdsløsheden at gøre; beskæftigelsesvirkningen er minimal, men derfor kan noget af det selvfølgelig være fornuftigt nok. Varebetegnelse er imidlertid fuldstændig falsk, den økonomiske beregning er nærmest grotesk, og man kunne have fået mere for de samme penge, hvis man administrerede området mere effektivt.

Undervisningsministeren er så opsat på at kvæle lærlingeuddannelsen, at hun afviser en række forslag, hvormed man kunne gøre plads for flere unge inden for de samme bevillinger. Hun vil ikke udvide antallet af lærepladser nær så meget, som hun vil udvide antallet af EFG-pladser, på trods af at alt taler for, at vi under indtryk af de faldende årgangsstørrelser i de kommende år netop burde udvide lærlingeuddannelsen midlertidigt, fordi EFG jo kræver langt større investeringer og driftsudgifter. Ministeren vil kramagtigt fastholde alle forskelle mellem EFG og lærlingeuddannelsen, det fik vi bekræftet så sent som i går. Der må ikke være samlæsning, selv om man derved reducerer kapaciteten og koncentrerer uddannelses tilbuddet. Bankuddannelsen er et grotesk eksempel på det; jordbrugsuddannelsen inden for EFG er et andet lige så grotesk eksempel på, at man bruger penge uden at få noget for det.

Ministeren fastholder de administrative rutiner, der nu fører til, at vi udvider en lang række meget store skoler i stedet for at sprede dem ud over landet, sådan som vi ellers vedtog vi skulle for et år siden her i tinget. Det går nu bl.a. ud over Løgstør, Lemvig, Bjerringbro og andre steder, hvor man med god grund kunne sige: hvis ikke I spreder disse uddannelser nu, hvornår bliver det så? Svaret er, at så bliver det aldrig, og det er man med god grund fortørnet over de pågældende steder.

Dertil kommer så hele bunken af mere eller mindre tvivlsomme beskæftigelsesforslag, som vi udmærket genkender fra tidligere forhandlinger, og som der desværre er et meget ringe perspektiv i, igen med enkelte undtagelser.

Men som vi hele tiden har sagt under denne sag, så ønsker vi ikke at forsinke noget

som helst. Vi ønsker aktstykkerne tilbage i finansudvalget, og dér skal vi meddele, hvordan vi stemmer, og herunder også meddele, hvad vi mener der skulle gøres i stedet for på de punkter, hvor vi er uenige. Vi vil altså gøre noget ved sagen, men vi vil have flere pladser for pengene, og vi vil have en langt mere effektiv administration af dette omfattende område.

Palle Simonsen (KF):

Formålsparagraffen i fremskridtspartiets forslag er jo ganske klar. Det er en opfordring til undervisningsministeren og arbejdsministeren om at trække de fire aktstykker tilbage. Jeg har forstået, at fremskridtspartiet regner med, at så skal vi i denne sammenhæng også have en principiel debat om beskæftigessituationen, og dertil vil jeg gerne sige, at det er vi ikke indstillet på. Folketinget har for nylig haft en redegørelsesdebat om hele dette meget store og væsentlige spørgsmål, hvor partierne har givet deres mening til kende, og det kan ikke være meningen, at vi skal tage denne debat ved denne lejlighed.

Vi har jo i finansudvalget en uskreven regel, der går på, at når et enkelt parti ønsker aktstykker i folketingssalen, så bøjer man sig for det. Det har vi også gjort i dette tilfælde, men jeg vil da godt føje til, at det, der jo ligger gemt i denne uskrevne regel, trods alt i første række er, at det er aktstykker, hvor der er tale om indførelse af nye principper og der derfor kan være en idé i at afprøve folketingets flertal, som ikke i enhver situation behøver at være identisk med flertallet i finansudvalget.

Det, som disse aktstykker drejer sig om, er jo i virkeligheden øgede bevillinger på lovområder, som eksisterer i forvejen; det er langt den største del af beløbsmassen. Derfor er det klart, at denne sag er decideret en bevillingssag, som derfor alene hører hjemme i finansudvalget.

Jeg skal derfor sige på den konservative folketingsgruppes vegne, at vi afviser fremskridtspartiets forslag til folketingsbeslutning. Vi ønsker sagen viderediskuteret i finansudvalget, og når vi er nået til vejs ende med spørgsmål, svar og samråd, tager vi stilling aktstykke for aktstykke, og til den tid meddeler vi vores holdning, men heller ikke før.